

Alle dagen kerst

Jessika Devert
& Annika Devert

Alle dagen kerst

Vertaald door Neeltje Wiersma

SAGA Egmont

Alle dagen kerst

Vertaald door Neeltje Wiersma

Originele titel *Nu är det jul igen*

Eerste druk september 2024

Copyright © 2024 Annika Estassy en SAGA Egmont

NUR 302

ISBN: 9788727201511 (POD paperback)

ISBN: 9788726922608 (e-book)

ISBN: 9788726922615 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

1

De zware, houten deuren van het Enskilda Gymnasiet zwaaiden open en vijftientig uitgelaten kersvers geslaagde middelbare scholieren stormden in hun witte kleding naar buiten. Ze joelden en zwaaiden met hun studentenpetjes en Emelie rekte zich uit om haar dochter tussen al die jongeren te ontdekken. Dat was niet moeilijk, want zij was de enige met zwart krullend haar en een donkere huid. Ze zag Linn lachen en dacht aan haar eigen eindexamen toen alles nog kon en de wereld zonder zorgen was. Niet zoals nu. Ze zuchtte en glimlachte naar Sara die naast haar stond.

‘Word je sentimenteel nu je oudste haar eindexamen heeft gehaald?’ vroeg Sara.

Emelie knikte en glimlachte. Ja, dit was zeker een mijlpaal, daar kon je niet omheen.

‘Mama, mama, zie je Linn?’

Naast haar sprong Linnea op en neer om een glimp van haar zus op te vangen. Het was niet gemakkelijk om iets te zien

wanneer je nog maar zeven jaar oud was. Dus tilde Emelie haar op en wees naar Linn die met haar vrienden stond te dansen en te zingen. Linnea zwaaide en schreeuwde naar haar grote zus.

‘Liv, kun je het bord een beetje hoger houden zodat Linn ziet waar we zijn? Anders denkt ze misschien dat we haar vergeten zijn,’ zei Emelie tegen haar middelste dochter die het bord met Linns foto erop zo ver mogelijk omhooghield.

Even later stonden het hele gezin en meter Sara midden op het plein lachend klaar om Linn te knuffelen. Linn was een beetje dizzy van de champagne bij het ontbijt met haar vrienden en lachte en huilde tegelijk. Liv en Linnea keken met grote ogen naar hun grote zus. Ze droeg haar haar los dat als een wolk om haar gezicht krulde. Haar geprononceerde jukbeenderen kwamen door een highlighter nog meer naar voren en lange zwarte wimpers omlijstten haar bruine ogen. In hun ogen was ze de coolste van de hele wereld. Emelie pakte haar oudste dochter vast en knuffelde haar stevig.

‘Hoe voelt het, bakkertje van me? Heb je het leuk gehad?’

Linn knikte, maar kon zich niet concentreren op de personen die voor haar stonden. Haar blik zocht de vrienden en de aanhanger waarop ze straks door heel Växjö zouden dansen. Emelie en Sara glimlachten naar elkaar. Ze wisten precies hoe het was. Op dat soort momenten wilde je niet bij je twee zusjes, je moeder en haar vriendin staan. Sara omhelsde haar.

‘Gefeliciteerd, peetdochtertje van me, je hebt het geweldig gedaan. Heb je al een zomerbaantje? Misschien bij een bakkerij zoals je wilde?’

Linn kalmeerde even en richtte zich tot Sara.

‘Ja, op mama’s werk. Dat wordt echt supertof. Maar daar zie ik Olivia en Julia. Ik moet gaan. Kus mama. Sara, Liv, Linnea, ik hou van jullie!’

Ze rende naar haar twee beste vriendinnen die haar met een omhelzing begroetten. De drie sprongen op en neer met hun armen om elkaar heen, net als toen ze klein waren. Emelie zuchtte en keek naar haar jongere kinderen.

‘Nou, wie wil er een ijsje?’

***

Thuis in het rijtjeshuis aan de Parkvägen heerste een serene rust. Liv en Linnea waren bij hun vriendinnetjes. Ze hadden zomervakantie en de tijd voor zichzelf. Over een paar dagen moesten de kinderen een paar weken naar de buitenschoolse opvang, tot Emelies vakantie begon. Maar nu zaten Sara en Emelie eerst bij te komen van al het eindexamengedoe in de stad.

‘Ik heb zo’n zin in vakantie. Het was dit jaar zo ongelooflijk druk op het werk. Veel personeelwisselingen en dan mijn baas die plotseling ontslag nam en voordat we weer een nieuwe hadden... Het was geen pretje,’ zei Emelie en ze schonk twee glazen witte wijn in.

Ze zaten aan de achterkant van het huis. De bloembedden in de tuin waren verwilderd en Emelie keek met een slecht geweten naar het slecht onderhouden gazon. Elke zomer weer was ze van plan om het volgend jaar aan te pakken. De droom van een groen gazon was er, maar de energie ontbrak. Sara rekte zich uit.

‘We hebben gisteren besloten om over niet al te lange tijd een reis naar Italië te gaan maken,’ zei ze en ze glimlachte vergenoegd.

‘O, als we daar toch eens geld voor hadden. Maar met drie kinderen is er met mijn inkomen echt geen ruimte voor uitstapjes naar Italië. Ik moet genoeg nemen met Tuinesië,’ zei Emelie.

En toen voegde ze eraan toe: ‘En dat vind ik oké.’

Ze hoorde zelf hoe ongeloofwaardig het klonk. Natuurlijk ging ze liever naar Italië, genieten van de zon en de zee, goede wijn drinken en pasta eten. Sara glimlachte naar haar.

‘Het wordt vast leuk. We willen weer naar Toscane omdat we het daar zo mooi vonden. Jij hebt trouwens nog steeds niets van Ousman gehoord?’

Emelie schudde haar hoofd. Het was intussen alweer drie jaar geleden dat ze, toen ze thuiskwam van haar werk een brief van de vader van haar kinderen had gevonden waarin hij schreef dat hij vertrok. Hij kon het niet meer aan en was teruggegaan naar Gambia. Sindsdien had ze niets meer van hem vernomen en was haar leven op zijn zachtst gezegd een chaos. In je eentje voor drie kinderen zorgen, met alles wat daarbij komt kijken zoals brengen en halen, snotneuzen en geschaafde knietjes, was niet eenvoudig. Daarnaast moest ze proberen uit te leggen waarom hun vader ineens niet meer thuis kwam. Iets wat ze net zo min begreep als haar kinderen. Het zat haar dwars.

‘Nee, ik denk niet dat hij ooit nog terugkomt.’

‘Denk je niet? Maar hij wil de meisjes toch nog wel zien?’

Emelie nam een slok van de frisse wijn en trok een sceptisch gezicht.

‘Als hij drie jaar geleden zomaar kon vertrekken en vervolgens niet één keer in al die tijd iets van zich laat horen, dan denk ik niet dat hij zo geïnteresseerd is.’

Sara zuchtte.

‘Mannen kunnen klootzakken zijn, maakt niet uit op welk continent ze ook geboren zijn,’ zei ze, en ze aaide Emelie over de arm.

Ze zaten een tijdje naar de overwoekerde tuin en het bruingele gazon te staren en constateerden dat het leven doorging, de kinderen groter werden en dat het, ook al was verdorie niet gemakkelijk, toch best goed ging.

‘Vind je het prettig dat je hier geen receptie hoeft te houden voor de geslaagden?’ vroeg Sara.

‘Aan de ene kant wel, maar aan de andere kant ook weer niet. Natuurlijk is het jammer, maar het zou sowieso een heel bescheiden feestje zijn geworden. Jij, ik, Liv, Linnea en hun oma met vriend zeg maar. Dat krijg je als de ene helft van de familie in Gambia woont en de andere helft toch al niet veel voorstelt.’

Sara keek over het hek naar de buurman die gebogen stond over zijn net aangeschafte robotmaaier. In de ene hand hield hij de handleiding van het apparaat, en met de andere krabde hij in de paar korte grijze haren die hij nog had. Ze schudde haar hoofd.

‘Kleine jongens klein speelgoed, grote jongens groot speelgoed. Maar vertel, nu we het toch over een klein gezin hebben, was het saai om enig kind te zijn?’

‘Ja, bloedsaai. Daarom wilde ik met Ousman ook meer kinderen. Ik wilde dat mijn kinderen het anders zouden hebben, niet zoals ik in mijn jeugd. Ik moest alleen spelen, had geen broer of zus met wie ik ruzie kon maken. Ik was altijd zo jaloers op jou en je broer.’

Sara snoof.

‘Ach, vervelende Per. Nee, die had je niet willen hebben,’ zei ze lachend.

‘Maar Ousman wilde ook veel kinderen, zo gaat dat in Gambia. Dat we er drie hadden was in zijn ogen bijna armoedig. Maar ja, vervolgens vertrok hij toch..’

Ze leegde haar glas, nam de glazen mee naar binnen om ze met de wijn uit het pak in de koelkast bij te vullen. Op de keukentafel lag de post van vandaag. Ze had er niet verder naar gekeken nadat ze het stapeltje daar neergelegd had. Niet nog meer rekeningen alsjeblieft, dat trok ze niet. De baan bij de huishoudelijke dienst van het Stadshotel was niet de best betaalde, maar ze kon ervan rondkomen. Het was alleen triest dat ze nooit iets extra's met de meisjes kon doen. Zoals naar Italië gaan bijvoorbeeld. Of, het hoefde niet eens zo groot te zijn, een uitstapje naar dierentuin Kolmården of attractiepark Liseberg was ook al goed, maar als de meisjes alle drie megingen, was het nog steeds prijzig. Nu Linn haar eindexamen van de middelbare school had gehaald met als profiel Bakkerij en Banket en op de drempel van volwassenheid stond zou daar verandering in komen. Maar voorlopig woonde ze nog thuis en was ze een echte huismus. Als Linns twee jongere zusjes in bed lagen, zaten Emelie en zij vaak samen op de bank tv-series te kijken of te praten over Linns flings. Linn probeerde haar moeder zover te krijgen dat ze op Tinder haar geluk zou zoeken, maar tot nu toe had Emelie dat geweigerd. Ze wilde niet nog eens teleurgesteld worden. Bovendien had ze geen tijd. Ze had nu al genoeg stress.

De bovenste envelop droeg het logo van de Postcode Loterij. Ze was niet van plan om daaraan mee te doen, dus schoof ze die met de voet van een wijnglas opzij. De envelop daaronder was wit en vensterloos. Op de achterkant stond in gekrulde letters *Advocatenkantoor Bertelson en Bart.*

Ze zette de glazen neer en opende de envelop. Ze sloot haar ogen en deed een schietgebedje dat het niets met Ousman te maken had. Erg waarschijnlijk was dat niet omdat ze niet getrouwd waren en het huis op haar naam stond, maar met hem wist je het maar nooit. Ze vouwde het zware papier open en zag nu het logo met de naam van het kantoor bovenaan. Ze begon te lezen en haalde opgelucht adem. Het ging in elk geval niet over Ousman. Ze pakte de brief, de volle wijnglazen en liep weer naar buiten naar Sara.

‘Wil je niet eens een nieuw iemand ontmoeten? Ik bedoel, als je denkt dat Ousman toch niet meer terugkomt?’

Emelie reikte haar het wijnglas aan en ging in de stoel naast haar zitten.

‘Ik wil hem absoluut niet terug, hoe zou ik hem ooit weer kunnen vertrouwen? En nee, ik wil nog niet met iemand daten. Ik durf het nog niet echt, wat als die ook weer vertrekt? Dat zou ik niet aankunnen.’

Sara haalde haar schouders op.

‘Ik denk van wel, maar ik begrijp het als je een beetje terughoudend en voorzichtig bent.’

Emelie hield de brief met het logo van het advocatenkantoor erop omhoog.

‘Kijk eens, ik heb blijkbaar iets geërfd...’

Sara nam een slok wijn en keek verwachtingsvol.

‘Wat? Is er een oud familielid waar je niets van afwist overleden? Je meent het, dat is echt een droom! Veel geld erven van iemand die je niet eens hebt gekend of om wie je moet rouwen omdat die dood is. Dat is het beste. Stefan en ik hebben hier vaak over gefantaseerd. Wie is het?’

Emelie schudde haar hoofd.

‘Geen idee. Ik dacht dat ik geen familieleden meer had, maar hier staat dat ene Astrid Svensson is overleden en haar erfenis aan mij heeft nagelaten.’

‘Wie is dat dan?’

‘Ik heb echt geen idee! Maar het moet iemand van mijn vaderskant zijn, gezien de naam Svensson. Ik heb een vage herinnering aan een oude tante.’

‘Staat er ook wat je geërfd hebt?’

Sara leunde over de stoelleuning, griste de brief uit Emelies handen en las.

‘U wordt maandag 7 juni om 11.00 uur verwacht bij advocatenkantoor Bertelson en Bart. Maar, dat is nu maandag! Mijn God, wat spannend! Wil je dat ik meega? Of nee, verdorie, ik kan niet, we hebben dan een managementvergadering. Je moet me meteen daarna bellen.’

Sara’s stem sloeg bijna over, zo opgewonden was ze. Emelie lachte en hief haar glas.

‘Wie weet? Misschien ben ik wel miljonair. Proost!’

Ze hief het glas naar Sara, die lachte en met haar glas tegen het hare tikte.

‘Of je hebt haar oude hond en een suikertang geërfd. Proost!’

2

Het weekend vloog voorbij met een etentje bij haar moeder en Bengt, een restaurantbezoek om Linns eindexamen te vieren, tussendoor de afsluiting van Linnea's voetbalseizoen en Liv die naar een feestje gereden moest worden. Sinds ze de brief had gelezen, was ze in haar gedachten de hele tijd met de erfenis bezig, maar ze had er niets over gezegd tegen haar moeder. Waarom wist ze eigenlijk niet, maar als het niets bijzonders was, dan was het raar dat ze het überhaupt ter sprake had gebracht. Nee, ze zou wachten tot ze meer wist. Natuurlijk had ze met Sara gepraat en gespeculeerd, dat ging vanzelf na een paar glazen wijn.

Het was maandag en nu zou ze eindelijk horen wat ze geërfd had. Het advocatenkantoor was gevestigd in een oud geel houten pand met een betonnen fundering. Gouverneurshuis heette dit type pand, toch? Waarom wist ze niet. Ze keek gespannen om zich heen toen ze daar zo op de geplaveide straat stond, en haalde nog een keer diep adem voordat ze de houtgesneden deurknop stevig vastgreep en de deur opendeed. Ze knipperde een paar keer

met haar ogen toen ze de donkere hal binnenkwam en het duurde even voordat haar ogen na het felle zonlicht buiten gewend waren aan het schaarse licht binnen, maar uiteindelijk zag ze de receptie met achter de balie een vrouw. Het haar van de vrouw was strak naar achteren getrokken in een knot, haar nagels waren lang en lichtpaars, precies zoals Emelie zich voorstelde dat een receptioniste in een advocatenkantoor eruit zou zien. Ze deed een paar stappen in de richting van de balie en realiseerde zich dat ze helemaal niet wist naar wie ze moest vragen. Ze bleef staan en zocht in haar oude zwartleren tas naar de brief.

‘Bij wie moet u zijn?’

Emelie keek op naar de strenge vrouw met de koele glimlach.

‘Nou, dat is het hem nou net, geef me heel even,’ zei ze zenuwachtig.

Ze rommelde tussen haarbanden, tampons, pennen en bonnetjes op zoek naar de envelop van het advocatenkantoor.

‘Bent u Emelie Svensson?’ vroeg de vrouw, nog voordat ze de envelop uit haar tas had kunnen vissen.

Emelie knikte.

‘Dan moet u bij Sven Bart zijn. Neem u even plaats, hij komt zo bij u,’ zei ze en ze keerde terug naar haar scherm.

Emelie bedankte en liet zich in een van de oude doorgezakte en zeer zachte leren fauteuils zakken. Ze zuchtte en keek om zich heen. Leren fauteuils, teakhouten tafels, schilderijen met serieuze mannen aan de muur. Ze glimlachte inwendig, het zag er precies zo uit als een klassiek advocatenkantoor eruit hoorde te zien.

‘Dus hier zit u te genieten.’

Het dikke tapijt dempte zijn stappen zodat ze de rondbuikige advocaat pas opmerkte toen hij vlak naast haar stond. Ze sprong op alsof hij haar op iets had betrappt.

‘Mevrouw Svensson, neem ik aan? Sven Bart.’

Hij stak zijn hand uit en zij nam hem aan.

‘Ja, dat klopt Emelie Svensson.’

‘Deze kant op.’

Ze volgde hem naar zijn kantoor en hoorde hem aan de receptioniste vragen twee kopjes koffie en wat gebak te komen brengen, waardoor ze zich afvroeg of ze wakker was of droomde dat ze in de jaren vijftig terecht was gekomen.

‘Nou, eens kijken, mevrouw Svensson.’

Sven Bart ging achter zijn grote, donkere bureau zitten en opende de dikke map die voor hem lag. Hij zweeg even, vouwde toen zijn handen voor zich op het bureau en keek haar over de rand van zijn leesbril aan.

‘Astrid Svensson, dat zou dus de zus van uw grootmoeder van vaderskant moeten zijn?’

Het kon een vraag zijn of een constatering, Emelie wist het niet en besloot daarom niets te zeggen. Het was tien jaar geleden dat haar vader aan een hartaanval was overleden en ze wenste dat hij nu hier was geweest. Dat hij naast haar had gezeten en met zijn kalme, zelfverzekerde stem de vragen van de advocaat had kunnen beantwoorden. Wat had hij verteld? Ze zocht in haar geheugen. De zus van haar oma, dat wil zeggen zijn tante, ja, had die niet Astrid geheten? Die ietwat vreemde tante, die in haar eentje *in the middle of nowhere* woonde en nooit bezoek wilde. Ze knikte voorzichtig en de advocaat nam daar genoeg mee, schraapte zijn keel en keek weer in de papieren.

‘Nou, Astrid is dus overleden en u bent haar eerste erfgenaam. Ze heeft u een mooi pand achtergelaten op Sardinön.’

Emelie schrok op. Wat zei hij? De gedachten tolden door haar hoofd, een huis op Sardinië! Hoera, wat een geluk! Ze zag een

wit bepleisterd huis met mooie shabby chic verweerde groene luiken in een weelderige tuin met een olijfgaarde erachter en de turquoise zee op een steenworp afstand. Haar meisjes die in witte jurken door de tuin renden en terwijl zij op de veranda aan een glas lokale wijn nipte.

‘Daarnaast de gehele inboedel van de woning en een geldbedrag mits...’

‘Sorry, maar hoe werkt dat eigenlijk om een huis in het buitenland te bezitten, ik bedoel qua belastingen en zo?’

De advocaat keek haar verbaasd aan en zette zijn leesbril af.

‘O, u wilt hulp bij het verwerven van een woning in het buitenland?’

Nu was het Emelies beurt om hem verbaasd aan te kijken.

‘Maar u zei net dat ik een huis op Sardinië heb geërfd.’

Hij keek haar aan en zijn schouders begonnen te schokken tot hij zich niet meer kon bedwingen en het uitschaterde. Hij lachte zodat de tranen over zijn bolle wangen liepen. Toen de receptioniste met hun koffie kwam, wenkte hij haar naar adem snakkend binnen. Emelie en de receptioniste keken elkaar aan en schudden hun hoofd. Toen de deur weer dichtging, haalde hij diep adem.

‘U dacht dat ik Sardinië zei,’ zei hij terwijl hij zijn ogen droogveegde.

Toen kreeg hij weer een lachaanval en pas enkele minuten later had hij zich weer onder controle. Emelie vroeg zich serieus af of hij een astma-aanval had gehad.

‘Astrid had een mooi pand op SARDINÖN. Sardinön is een heel leuk eilandje in Bohuslän, je komt er met de veerboot,’ zei hij, en hij had moeite zijn lachen in te houden dat maar onder het oppervlak bleef borrelen.

Emelie keek beschaamd naar haar handen. Wat had ze eigenlijk gedacht? Hoe kon een oude eenzame tante een huis in Italië bezitten? Een halfuur later stond ze weer voor het geel geverfde houten pand, dit keer met haar rug naar de deur toe, de zon in haar ogen en de dikke map stevig tegen haar borst gedrukt. Ze herinnerde zich niet meer wat de advocaat nog meer had gezegd. Ze schaamde zich en wilde daar gewoon zo snel mogelijk weg, dus had ze getekend wat ze moest tekenen, had hem zowat de map uit de handen gerukt en was zo snel als ze kon vertrokken. Haar telefoon ging en ze diepte het toestel op uit de chaos van losse dingen in haar tas. Het was Sara.

‘Wat zei hij, wat heb je geërfd?’

‘Ja, Jezus, Sara, ik weet het niet, een of ander huis op een of ander eiland. Wil je naar mijn huis komen en me helpen alle papieren door te lezen?’

‘Natuurlijk, ik kom direct na mijn werk,’ zei Sara vrolijk.

Toen ze Sara en Linn thuis aan haar eigen salontafel vertelde over haar bezoek aan de advocaat en haar vergissing, was het snel duidelijk waarom de advocaat het zo hilarisch had gevonden - het was inderdaad best grappig en ze moesten alle drie hartelijk lachen om het misverstand. Stel je toch voor dat ze dacht dat ze een romantisch huis op het zonnige Sardinië had geërfd, terwijl ze in werkelijkheid een verwaarloosd lekkend zomerhuisje had gekregen op een door de wind geteisterd eilandje in Bohuslän. Sara las de papieren door.

‘Oké, allereerst het huis, het ziet er mooi uit op de foto’s, en dan de inboedel, dat wil zeggen alle meubels en andere spullen die er in het huis zijn.’

Het laatste was een verduidelijking voor Linn, die haar uitermate verbaasd aankeek.

‘En een som geld.’

Ze floot en keek naar Emelie.

‘Niet echt een fortuin maar toch niet slecht. Honderdduizend kronen in elk geval! Maar kijk hier, er is nog een erfgenaam.’

Emelie zuchtte en rolde met haar ogen.

‘Ik wist het, ik moet het huis, de oude krakende windsorstoelen en het geld natuurlijk delen met een andere oude onbekende voorouder.’

‘Nee, dat niet, maar er is ene Andreas Wester die volgens Astrid altijd voor haar heeft klaargestaan en als een kleinkind voor haar is geweest, hij krijgt driehonderd kwadraatmeter van het perceel en het gastenverblijf waar hij, blijkbaar, in woont.’

Emelie schudde haar hoofd.

‘Nu wordt het helemaal fraai, ik moet me gaan schikken naar een knorrige visser die zich een deel van het grondstuk heeft toegeëigend.’

Sara lachte en schudde haar hoofd.

‘Het is maar hoe je het bekijkt, volgens zijn persoonsnummer is hij eenendertig, misschien is het wel een lekker ding dat bij de erfenis is inbegrepen. Een huis en een nieuwe vriend, geen slechte erfenis als je het mij vraagt.’

‘Een lekker ding van eenendertig? Bedankt, maar nee, niets voor mij.’

Emelie hield afwerend haar handen omhoog.

‘Maar misschien wel voor mij?’

Linn hield haar hoofd schuin en glimlachte. Haar bruine ogen fonkelden. Voordat Emelie kon protesteren, ging ze verder.

‘Ik vind het in elk geval heel spannend klinken, stel je toch eens voor: je eigen huis aan de scherenkust, misschien zijn er wel appelbomen en mooie plekjes om te zwemmen.’